

2010 m., minėdamas 25-erių metų Jėzaus Draugijoje sukaktį, taip apie savo pašaukimą kun. Ladislovas Baliūnas, SJ, rašė jėzuitų žurnale „Laiškai bičiuliams“.

Kunigo kelias

Kunigas. Juo žavėjausi jau ankstyvoje jaunystėje, nes gimtajame Pasvalio rajone dirbo ne vienas pavyzdingas kunigas. Pirmiausia – visų pamiltas, Kriklinių tėveliu vadintas jėzuitas Pranciškus Masilionis. Jo meilė Kristui, paprastumas, pasiaukojantis darbas traukė visus. Bažnyčioje jis pastebėdavo kiekvieną žmogų, o pro jaunesnį nepraeidavo jo nepakalbinęs. Nors niekada neragino tapti kunigais, jo pavyzdys man ir anksčiau už mane kunigystę pasirinkusiam broliui Feliksui buvo lemiamas.

Džiugino ir Krinčino kunigas Boleslovas Babrauskas, SJ, bei vėliau sutiktas kraštiečiai Antanas Šeškevičius, SJ, ir daugelis kitų. Šie kunigai, jau iškeliaavę pas Viešpatį, buvo tarsi švyturiai, vedę į kunigystę. Tačiau į seminariją mane priėmė tik iš septinto karto. Jau buvau baigęs tris pagrindžio kunigų seminarijos kursus. Čia ir apsisprendžiau tapti jėzuitu – norėjau visiškai atsiduoti Dievui, be to, baigus pagrindžio seminariją, šventinti vyskupas galėjo tiktai kurios nors vienuolijos teikimu. Bet tik pasirinkęs Jėzaus Draugiją sužinojau, kad daug kunigų, su kuriais anksčiau bendravau, buvo jėzuitai.

Palaimingi buvo pirmieji kunigiškos tarnystės metai, pirmoji parapija, kuriai savarankiškai vadovavau. Tenykščių žmonių nuoširdumas, pagalba įvairiuose darbuose, vaikai, vos telpantys prie altoriaus. Vėliau – besikurianti parapija prie jūros, statoma bažnyčia, žmonės, sekmadienį netelpantys į laikiną pastogę. Sakramentus priimančiųjų gausybė, entuziastingo jaunimo grupės – džiaugsmas dangui ir žemei. Tuo metu oficialiai pradėta mokyti tikybos. Parapijoje – per 10 mokyklų, apie 30 pasiaukojusių mokytojų. Kunigui gera, kai jis yra reikalingas, kai gali save dalyti, neskaičiuodamas valandų ir savęs negailėdamas. Juk dažnai žmogui reikia paprasto nuoširdaus žodžio, draugiško rankos paspaudimo, o ne skambių frazių. Prisimenu, kaip džiaugėsi vienas jau žilstelėjęs bažnyčios patarnautojas: „Klebonas pasikvietė puodelio arbatos prie savo stalo...“

Kelerius metus dirbau nuo seno veikiančiose parapijose. Ten taip pat radau nuoširdžių žmonių, tyliai, pagarbiai mylinčių Dievą ir savo bažnyčią. Džiaugiausi kiekvienu sutiktuoju, ar jis būtų krikštyti atneštas kūdikis, ar Ligonijų patepimo laukiantis senolis. Buvome tarsi viena didelė šeima. Iki šiol ilgiuosi tiesioginės kunigo tarnystės parapijoje...

Visada daug džiaugsmo teikia Dievo kūrinija: įsiminė kelionės po Karakumų dykumą, Kaukazą; turėjau džiaugsmingą progą su jaunais žmonėmis švęsti jų Pirmosios Komunijos šventę, aukoti šv. Mišias po Viešpaties dangumi, ant granito uolos, iš už kalnų kylant saulei. Nenusakoma palaima! Esu laimingas, pasirinkęs kunigystę. Dėkoju Dievui ir tiems, kurie malda lydi kiekvieną kunigą, drauge ir mane...

Kristaus sekėjas negali būti be kryžiaus, tačiau šioje kelionėje jis niekada nebūna vienas. Skaudina klystantys žmonės, tauta, nesuvokusi tikros laisvės, jaudina pasaulio katastrofos, bėgimas nuo naštos, kuria siūlo dalytis Kristus.

Gal sunkoka bendrauti su mažiau pažįstamais, bet ledai greitai ištirpsta, žmonės netrunka priimti atvirumą ir geranoriškumą. Išrautas medis – ne daigas, sunkiau prigyja, taip ir žmogus. Jei iš esmės keičiasi aplinka, reikia daugiau laiko įaugti, išsiskleisti, suprasti, būti suprastam, jaustis

reikalingam. Esu dirbęs ne vienoje parapijoje, ne kartą teko kraustyti. Kartais manęs klausia, ar nesunku šitaip? Atsisveikinti su įprasta aplinka ir žmonėmis išties kartais nelengva, bet geriausia, kai sutinki su vyresniųjų sprendimais. Per kunigystės šventimus ir stodami į Draugiją pažadėjome klusnumą – vadinasi, per juos veikia Dievo valia ir malonė...

Tarp Jėzaus bendražygių taip pat būta įvairaus būdo, patirties, charakterio žmonių, ir apaštalams nebuvo lengva priimti vienam kitą, bet dėl Kristaus jie buvo pakantūs vieni kitiems. Turime mokytis iš Viešpaties – esame Jo Draugija... Visas mūsų gyvenimas yra Dievo valios ieškojimas. Kaip gera, kad kartu visi bandome pajusti, ko Dievas šiandien laukia iš manęs, iš tavęs, iš kiekvieno mūsų...

Sunkumai yra gyvenimo kasdienybė. Tačiau jie – ir puikios progos, skatinančios susikaupti, nuoširdžiau pasimelsti, pasitarti ir atsakingai spręsti. Sunkumai įveikiami, jei esi drauge su Dievu. Ypač per gavėnią kunigas turi būti tvirtas, nuolat žvelgti į Nukryžiuotąjį. Čia jo jėga, džiaugsmas, atrama, viltis...

Pirmuosius kunigystės žingsnius žengiau kartu su Atgimimu, Lietuvos prisikėlimu. Augęs sovietinėje gūdumoje, staiga pasijunti kaip kalną paukštis, paleistas iš narvo. Žmonių sugrįžimas į bažnyčią, sudužusių gyvenimų lipdymas, tėvų ir protėvių tradicijų atgaivinimas – visa tai mane džiugino. Tuomet uždegė trispalvė, Baltijos kelias... Virš klebonijos Šv. Antano atlaidų dieną iškelta tuomet pirmoji tautiška, dabar jau valstybinė vėliava. Tai buvo nauja, bet taip miela gražiam Dievo kampelyje, Gegužinėje (Kaišiadorių r.). Daug naujo buvo ir neseniai susikūrusioje Klaipėdos šv. Juozapo Darbininko parapijoje, anuomet aptarnautoje jėzuitų. Vėliau – Biržai, evangelikų reformatų centras. Čia reikėjo daugiau supratingumo, pastangų ieškoti, kas mus, krikščionis, vienija. O kiek nuoširdaus tikėjimo teko patirti vėliau Kairių (Šiaulių r.) ir Kurų (Radviliškio r.) parapijose! Žmonės nuoširdžiai rūpinosi savo bažnyčia. Šių parapijų šventėse jčiau, kad jie švenčia iš širdies, nuoširdžiai dėkodami Dievui. Teatlygina Viešpats iš savo dosniosios saujos.

Kunigystė. Kunigų metai. Dėkodamas Aukščiausiam už brangią kunigystės dovaną, kai kurias mintis ir išgyvenimus palieku vien jam. O visų jūsų noriu paprašyti: kalbėkite Dievui apie kunigus, melskitės už juos, kad jie turėtų Jo širdį...

Kun. Ladislovas Baliūnas, SJ